

derfor ogsaa overbevist om, at Thinget vil følge Udvalgets Fleertals Crempel, og votere disse 500 Rd.

Hyad Forslaget under Nr. 12 angaaer, da har jeg ikke Meget dertil at sige. Den ærede Rigsdagsmand for Hølbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) benyttede denne Leilighed til at gjøre nogle Bemærkninger angaaende Theatret; som jeg heldigvis troer, at det ikke, idetmindste ikke med Hensyn til disse Forslag, er nogen Anledning til at fremkomme med. Jeg kan være ganske enig med ham i, at det er meget uhyggeligt og ubehageligt at faae det Slags Spørgsmaal bragte ind her, men det har da egentlig ikke heller været nogen Nødvendighed herfor uden ved den første Behandling af Theatrets Budget; det er netop den Fordeel, som er opnaaet, at Discussion om disse Spørgsmaal kan undgaaes, naar man ikke selv vil drage dem ind, og det er derfor kun med Hensyn til den under Nr. 13 opførte Post, at jeg skal tillade mig et Par Ord, uagtet jeg strax maa bemærke, at der jo ikke her er nogen stor og væsentlig Uoverensstemmelse mellem Udvalgets og Ministeriets Anskuelse. Det vil, som Ordføreren har bemærket, erindres, at der paa Finantsforslaget findes en Post, der har Navn af *extraordinaire Understøttelser*, 9,230 Rd., med Fradrag af 240 Rd., men at der i Anmærkningerne er givet den Oplysning, at der herunder egentlig indbefattes 3 Poster, nemlig deels de saakaldte staaende Gratificationer, deels Gratificationer istedetfor Gagetillæg, og endelig Gratificationer efter Diebliffets Trang og Lary. Efter den Bemærkning, der først blev gjort fra det hollandske Finantsudvalgs Side, maatte jeg antage, at Meningen med den Forandring, som var tilfattet, var den at drage Spørgsmaalet om de Gratificationer, der kaldes Gratificationer istedetfor Gagetillæg, ind under en aarlig Approbation af Rigsdagen, og med Hensyn dertil tillod jeg mig at gjøre Udvalget opmærksomt paa, at dette maatte anses for overordentlig lidet ønskeligt, netop fordi det uden Fornødenhed vilde drage Spørgsmaal her ind under Forhandlingen, som jeg antog, at det var meget uheldigt at faae draget ind herunder. Det viste sig imidlertid, at Udvalget

ikke havde lagt den Mening dertil, og, om jeg ikke feiler, er der ogsaa skeet nogen Forandring i Udtryksmaaden i Betænkningen, saaledes at man blot har bemærket, at Bestemmelsen om en aarlig Anvendelse af denne Art af Gratificationer skulde træffes, ikke af Rigsdagen, men af Administrationen, og, saasnart dette saaledes vedtages, er der jo naturligvis ikke dermed forbundet nogen Banskælighed eller Ubequemmelighed for Administrationen, naar det er overladt dennes eget Skjøn, om det, som den ærede Ordfører har udtalt, skal blive aarligt eller ikke. Men jeg troer dog ikke, at det vil være ønskeligt at optage denne detaillerede Bestemmelse i selve Finantsloven, som her nu af Udvalget er foreslaaet, fordi jeg ikke kan ansee det for enten hensigtsmæssigt eller engang ret stemmende med Betydningen af Ordene at sammensatte saaledes, som man her har gjort, de to forskellige Slags Gratificationer, nemlig „Gratificationer istedetfor Gagetillæg“ og „Gratificationer efter Diebliffets Trang og Lary“, til en Post, som her kaldes „Gratificationer for eet Aar“, thi deels ere i Virkeligheden de sidste Gratificationer af den Art, at man ligesaa gjerne kunde kalde dem Gratificationer for en Dag, da de gives til de stærest Aflagte, eftersom der er en øjeblikkelig særegen Trang til stede, og dernæst skulde det andet Slags Gratificationer, der træde istedetfor Gagetillæg, netop have den Betydning, at det ikke kan stikke Personalet det, hvorpaa det naturligvis fra sin Side vilde sætte størst Pris, — nemlig Afgang til Pension —; thi Udvalget har netop meent, at man maatte see at bringe dette Beløb til en passende Grandse, for at Pensionssummen ikke skal opløbe over eller vedblive at holde sig paa den i Virkeligheden alt for store Høide, som den nu har. Men, naar dette altsaa ikke skeer, saa synes det mig, at det ikke fra Rigsdagens Side har den mindste Interesse, om det sættes saaledes, at Administrationen selv aarlig skal tage Beslutning, eller ikke, medens det ikke maa oversees, at det fra Personalets Side, som taber en væsentlig Afgang til Pension, hvorpaa det tidligere har lagt Vægt, maa betragtes som meget uheldigt, at det staaer saaledes,